

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

Un partit a Mestalla

Mestalla és, o era, el nom de l'estadi del València C.F. El partit és el que han de jugar no sé quin dia pròxim el Barça i el Madrid. La final de la Copa,enguany, es jugarà a Mestalla. Ara jo podria ignorar el fet, i les circumstàncies passades i futures que l'han acompanyat i que probablement l'acompanyaran, fer com que aquestes coses no tenen cap importància, i buscar un altre tema més simpàtic o interessant.

Perquè el tema és positivament antipàtic. El tema de fons, vull dir. La història és que el Barcelona i el Madrid han de jugar la final de la Copa, i han de buscar un terreny suposadament neutral i aproximadament equidistant, si pot ser. El Barcelona proposa jugar a Saragossa, el Madrid proposa jugar a València. El Barcelona diu que no vol jugar a València de cap de les maneres, el Madrid diu que sí que vol jugar a València de totes passades. La sort ha decidit. Jo m'estimaria més amagar el cap sota l'ala (o "per baix" de l'ala, o "davall" de l'ala, com dirien a la TVV, on està prohibit formalment dir "sota", entre altres moltíssims mots massa cultes o massa catalans), i no saber res ni veure res. Així, no hauria de pensar per quins motius el Madrid sí que vol jugar a València i el Barcelona, no. Hom ha al·ludit als quilòmetres i a l'estat de les carreteres. Però no era això el motiu real. Era un altre: el públic del Mestalla. En un partit Madrid-Barça jugat a València, el Barcelona sap que tindrà el públic local en contra. El Madrid pensa, per tant, que el tindrà a favor.

La desgràcia, l'escàndol, la petita catàstrofe nacional, és que molt probablement van encertats. Vells assidus de Mestalla m'han contat que hi hagué un temps, ja fa molts anys, en què regularment el Barça hi era rebut amb simpatia i el Madrid amb xiuladisses. En què, a València, per una hostilitat

elemental, les victòries del Barça despertaven majoritàriament tanta alegria con les derrotes del Madrid. Sembla impossible, però això és el que figura en la història. Diu que era en temps de Franco, això. Es a dir pels anys en què al futur ex-País Valencià es formava el catalanisme clandestí, precedent de l'anticatalanisme públic. Eren uns anys idíl·lics, aquells, quan fins i tot ballaven sardanes al jardí del Parterre, a València, amb la cobla instal·lada sota el gran magnolier, i la gent aplaudia. Quines coses. Després, el mateix escenari el van ocupar molt de temps els mítings dominicals dels blaveros més abrandats. Entrà el GAV i Lizondo, ja no hi hagué més cobla ni sardanes. I la clientela de Mestalla començà a brandar, com mai ho havia fet abans, senyeres coronades. Molt coronades. Amb els pals de les quals perseguïen feroçment, no fa massa temps, els seguidors del C.D. Castelló al crit de "*¡Catalanes, Catalanes!*" La pobra gent de la Plana, que havien vingut a Mestalla a un partit de "sana rivalitat regional", no entenien res. ¿Entenien alguna cosa els d'aquell tren de seguidors del Barça que tornant de Sevilla van entrar, o eixir, en batalla campal de pedres i botelles passant pel Cabanyal? Segurament sí, una sola cosa: que allò era territori enemic. Diu que Lizondo hi va acudir, aquell dia, a l'estació del Cabanyal, no se sap de cert si a controlar o a dirigir la batalla. Diu que allò va ser un pas decisiu en el seu

imparable camí cap a l'alcaldia de València. Qui sap.

O siga, que així és com està la cosa dels Països Catalans, a nivell de futbol, de Cabanyal i de públic del Mestalla. Suppose que, vist l'èxit popular de la idea al Camp Nou del Barça també deuen xiular amb ganes contra el València. Fraternalment, de partit en partit, anem fent consciència de país. La doctrina és sana i correcta, inatacable i coherent, irrefutable: som una sola nació. L'estratègia ha estat encertada i oportuna: les classes populars són les protagonistes de la reivindicació nacional, fora les forces d'ocupació, visca Mestalla lliure. I si no arriben a tant, almenys fem aplecs i manifestacions, perdem eleccions, volem TV3, editem setmanaris; en fi, fem tot allò que humanament pot fer-se.

I com a resultat de tant d'esforç històric, els seguidors del Madrid vindran a València triomfants i com a terra elegida, i els seguidors del Barça hi vindran acollonits i com qui arriba a país hostil. Almenys això és el que pensen a Madrid i a Barcelona. I si ho pensen, deuen tenir els seus motius. I si tenen els seus motius, aquests motius procedeixen de certes actituds dels valencians. I si aquestes actituds són reals —ho són— caldria saber: a) si són consubstancials i eternes i per tant pleguem i canviem de tema; b) si són només resultat de perverses maniobres de l'enemic de sempre; i c) si la nostra doctrina, estratègica i tàctica era i és encara —a la vista dels resultats— tan correcta com pensàvem.

Alguna cosa deu haver fallat, dic jo, quan el Madrid-Espanya vol jugar a València, i el Barcelona-Catalunya, no. En fi, ja sabia jo que no havia d'haver escrit aquest article.